

Шрами минулого

КУПИТИ

Під маскою зразкової дівчини вона ховає шрами минулого... та чи зможе сусідський хлопець їх загоїти?

Бейлі — ідеальна донька. Мила, чуйна, вродлива. Одержима контролем. Жодна волосинка не стирчить у бездоганній зачісці, жодного кроку за межі правил — вона повна протилежність бунтівній сестрі Дарці. Та коли надзусилля Бейлі в балетній школі оцінюють на посередній бал, картина ідеального життя розсипається швидше, ніж потерті атласні стрічки її пуантів. Тепер вона тема для пліток. Проблемна дитина. Наркозалежна. Уже не та дівчина, яку колись знав її найкращий друг.

Лев — бездоганний. Усе, чого він торкається, обертається на золото. Зірковий квотербек. Капітан команди з американського футболу. Найгарячіший хлопець у Південній Каліфорнії. Просто-таки еталон.

Однак він не кохає своєї дівчини, байдужий до кар'єри й просто пливе за течією. Усе для нього важливе — Бейлі й мрія стати пілотом — недосяжне. Однак Левові набридло життя, яке для нього визначили інші. Він хоче зробити власний вибір. Знищити бездоганне королівство брехні, зведене на руїнах, що лишила по собі його мати.

Чи встигне він порятувати найкращу подругу та власну мрію, поки все остаточно не полетіло шкереберть?

ПРОЛОГ

ЛЕВ

Вік — чотирнадцять років

Я стою над могилою своєї матері й думаю: «Чому, бляха, в мене на очах немає жодної сльозинки?»

У церкві я навіть не міг глянути в бік труни. Найт сказав, що мама була гарна. Спокійна. Умиротворена. Але водночас... зовсім не схожа на себе.

Під час церемонії я постійно тримав очі міцно заплющеними — так само як у дитинстві, коли катався на моторошних атракціонах у тематичних парках. Тепер я в паніці, бо, можливо, припустився великої помилки, адже це був останній шанс побачити її не на фото.

У цьому суть втрати: у людині згасає так багато всього, що зрештою на її місці утворюється чорна діра.

Тепер жодних обійманців у ліжку в дощовий день.

Тепер жодних фруктів у формі серденька в ланчбоксі.

Тепер жодних колискових, коли я хворію та вдаю, ніби ніяковію і дратуюся, хоча насправді мамині колискові — це найкраще, що могло статися з цим усесвітом із часів появи нарізного хліба.

Бейлі обіймає мене так міцно, аж здається, що мої кістки ось-ось перетруться на порошок. На моє «щастя», вона вже на десять сантиметрів вища за мене — і це просто-таки безглуздя й позорисько. Запорпуюсь у її волосся та вдаю, ніби плачу, адже інакше я здався б нечемним і недолугим. Проте я ані засмучений, ані пригнічений — нічого такого. Я збіса розлючений. Сердитий. Розгніваний.

Мама більше немає.

А якщо вона змерзла? А якщо в неї клаустрофобія? А якщо їй важко дихати? А раптом вона налякана? Знаю: це не так, бо вона померла. Але логіка наразі мені не подруга. Навіть не компаньйонка. Чорт забирай, у моєму теперішньому стані я навіть не певен, чи зміг

би правильно написати слово «компань-йонка». Мені здається, Бейлі буквально тримає мене купи. Ніби якщо вона ослабить обійми, то я розсиплюся на тисячі маленьких кульок, розлечуся й зникну в закутках кладовища.

Усі повертаються до автівок. Тато плескає мене по плечу тремтливою рукою, одводячи від могили. Бейлз неохоче відпускає мої руки. Я стискаю пучки її пальців. Вона — моє земне тяжіння. Вона — мій кисень. У цю мить вона — моє все.

Відчуваючи мою не висловлену в ній потребу, Бейлі звертається до мого тата:

— Дядьку Діне, а можна мені з вами?

«Слава богу».

— Так, Бейлз. Звісно, — розгублено промовляє тато, пильно дивлячись у спину Найтові.

У мого брата складний період, а тато намагається зробити все, щоб не втратити ще одного члена родини. Зазвичай мене влаштовувало бути другорядною дитиною, яка не потребує особливої уваги. Але не сьогодні. Мені чотирнадцять, і я щойно втратив маму. Мені хочеться, щоб земля зупинилася, однак вона вперто обертається далі, ніби моє життя нещодавно не зруйнувалося.

Сідаючи в авто, я смикаю Бейлі за руку, притягую її ближче до себе й питаю:

— Якби я сказав, що хочу звідси втекти, кудись дуже далеко... не знаю, скажімо, до Канзасу, ти погодилася б?

Вона так уп'ялася в мене своїми великими блакитними очима, що мої, здається, ось-ось вилетять з орбіт.

— Вирушаємо на світанку, стерво.

— Серйозно? — запитую.

Вона киває на знак згоди й запевняє:

— От побачиш, Леве. Ти мій найліпший друг. Я ніколи тебе не підведу.

Дивно, та нагода утекти з Бейлі від усього цього — єдине, що зараз тримає мене купи. Можливо, для всіх вона хороша дівчинка, але для мене — згубна залежність.

Їдемо в тиші. Я — ніби видерта сторінка з книжки. Мов неприкаяний, безцільно пливу за течією. Усе, що в мене лишилося, — це спогади про те, до чого я колись належав.

І ось ми перед моїм будинком. Усі тісняться всередину у своїх чорних одержах і нагадують привидів. Дім без мами вже не дім, а просто купа цегли й дорогих меблів.

Невидимий плющ облітає мене, вкорінюючи в землю. Бейлі єдина це помітила. Вона плентається позаду, і ось я вже щиро ненавиджу себе за те, що покладаю на неї всі свої мрії та надії, бо завтра її теж може не стати. Автобусна аварія. Раптовий інфаркт у п'ятнадцять. Викрадення з убивством. Існує безліч варіантів, а мені з людьми катастрофічно не щастить.

— Канзас? — перепитує вона, ухопивши мене за пальці, і грає на них, як на клавішах піаніно.

Я хитаю головою, бо надто пригнічений і не можу вимовити й слова.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ